

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז תל-אביב (מיסוי
וכלכלה), רחוב מנחם בגין 154, תל אביב 6492107
טלפון: 073-3924600 פקס: 03-5163093

המאשימה

– נ ג ד –

בנימין נתניהו

.1

באמצעות עוה"ד בעז בן צור, ישראל וולנרמן,
דקלה סירקיס, כרמל בן צור ואסנת גולדשמידט-
שרייר, מרח' הארבעה 28, תל אביב; טל': 03-
7155000; פקס': 03-7155001; וכן באמצעות
עוה"ד עמית חדד, נועה מילשטיין, אביחי יהוסף
ויאיר לשם, מרחוב וייצמן 2 (בית אמות), תל
אביב 6423902; טל': 03-5333313 פקס': 03-
533314

שאול אלוביץ'

.2

באמצעות עוה"ד ז'ק חן, שי אילון ותאיר בן שושן,
מרח' וייצמן 2 (בית אמות), תל אביב_6423902;
טל': 03-6932077; פקס': 03-6932082

איריס אלוביץ'

.3

באמצעות עוה"ד מיכל רוזן-עוזר ונעה פירר, מרח'
וייצמן 2 (בית אמות), תל אביב 6423902; טל':
03-6932077, פקס': 03-6932082

ארנון מוזס

.4

באמצעות עוה"ד נויט נגב, איריס ניב-סבאג, יאנה
פוגל-סלוצניק ואריאל אילוז, מרח' וייצמן 2, תל-
אביב 6423902; טל': 03-6099914, פקס': 03-
6099915

הנאשמים

תגובה לעתירות לגילוי ראיה מטעם נאשם 1 ונאשם 4

1. לבית המשפט הנכבד הוגשו שתי עתירות לגילוי ראיה – עתירה מטעם נאשם 1 ועתירה מטעם נאשם 4. מאחר שקיימת חפיפה רבה בין המבוקש בשתי עתירות אלה – מצאה המאשימה להשיב להן במאוחד (למען הנוחות, תפנה המאשימה לאורך תגובתה לסעיפים הרלוונטיים בעתירות הנאשמים).
2. מטבע הדברים, תגובת המאשימה דנן כפופה לגבולותיהן של תעודות החיסיון שהוצאו בתיק, ואין באפשרות המאשימה למסור פרטים החורגים מגבולות אלה. בהתאם לכך, וכמקובל, המאשימה תרחיב ותפרט באשר לטעמי החיסיון והחומרים החסויים, ככל שהדבר יידרש, במעמד צד אחד בפני בית המשפט הנכבד.

כללי

3. בהתאם לסעיף 45 לפקודת הראיות אין המאשימה חייבת למסור ראיה חסויה בהליך הפלילי אלא אם מתקיים אחד משני תנאים: האחד, הראיה חיונית להגנת הנאשם. השני, הראיה

עשויה להועיל להגנתו, גם אם אינה חיונית לה, ומידת התועלת הטמונה בה עולה על מידת הפגיעה באינטרס הציבורי עליו מגן החיסיון. בהתאם לכך, בית המשפט נדרש לקבוע תחילה אם מדובר בראיה חיונית שאז יש להעדיף את עניינו של הנאשם ולהסיר את החיסיון. המבחן לחיוניותה של ראיה להגנתו של נאשם הוא אם יש בה "פוטנציאל מזכה", היינו - אם הראייה עשויה לעורר ספק סביר באשמתו (ראו, למשל, ב"ש 838/84 **ליבני נ' מדינת ישראל**, פ"ד לח(3) 729 (1984); ע"פ 5114/97 **סלימאני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה(2) 721 (1997); דנ"פ 1424/01 **מדינת ישראל נ' חמדאן** (23.4.2001); בש"פ 4745/17 **יונס נ' מדינת ישראל** (13.7.2017)).

4. מקום בו מצא בית המשפט כי מדובר בראיה שאינה חיונית אלא רק מועילה להגנת הנאשם, על בית המשפט לערוך איזון בין התועלת הצפויה להגנת הנאשם לבין האינטרס הציבורי שלא לגלותה. הביקורת השיפוטית במסגרת עתירה לגילוי ראיה חסויה מתמקדת, אם כן, ביחס שבין האינטרסים הציבוריים אשר בבסיס החיסיון לבין שיקולים שעניינם צדק והגנת נאשם בהליך פלילי. במסגרת זו, על בית המשפט לאמוד את הנזק העלול להיגרם לאינטרס הציבורי המוגן בחיסיון כתוצאה מחשיפת הראיה, כנגד הפגיעה שתגרם להגנתו של הנאשם ולאינטרס של עשיית הצדק ככל שהראייה תישאר חסויה.

5. סעיף 46 (א) לפקודת הראיות, אשר עניינו החלטת בית המשפט בעתירה לגילוי ראיה חסויה, מונה את שיקוליו של בית המשפט בדיון בעתירה לגילוי ראיה, כדלקמן:

הדיון בעתירה לגילוי ראיה חסויה
46. [...] (א) בהחלטה כאמור בסעיף קטן (א) ישקול בית המשפט, בין השאר, את הקשר שבין החומר החסוי לגדר המחלוקת בין בעלי הדין, בשים לב לגרסת ההגנה, את הקשר שבין החומר החסוי לראיות הגלויות וחומר חסוי אחר בתיק, ואת קבילות החומר החסוי ומשקלו הצפוי אם יוגש כראיה במשפט, ורשאי הוא לקבל הסברים מהעותר אף בהעדר שאר בעלי הדין; לא יתיר בית משפט גילוי של ראיה חסויה, אלא לאחר שניתנה לתובע אפשרות להתייחס לטענות שנטענו שלא בפניו.

6. מלשון הסעיף עולה כי השאלה האם ראיה שבמחלוקת היא חיונית להגנת הנאשם אינה שאלה **תאורטית** והיא אינה מנותקת משיקולים נוספים. על בית המשפט הדין בעתירה להרחיב ולבחון מהו הערך המוסף של הראיה שבמחלוקת על רקע הראיות הגלויות ובשים לב לגזרת המחלוקת הממשית בין הצדדים ולקווי ההגנה של הנאשם, כאשר על הנאשם להעלות אפשרויות והיפותזות **סבירות** לאור חומר החקירה הגלוי (ראו למשל בש"פ 12010 **פלוני נ' מ"י** (2010); בש"פ 6227/16 **פלוני נ' מ"י** (2016)).

7. אלו העקרונות אשר הנחו את המאשימה בבחינת החומר שנאסף ובהוצאת תעודת החיסיון. בהתאם, הראיות החוסות תחת תעודת החיסיון אינן כאלה שיש בהן כדי לסייע להגנת הנאשמים, ובוודאי אינן ראיות חיוניות להגנתם. תעודות החיסיון שהוצאו נוגעות לחומר מצומצם ביותר ביחס למכלול חומר החקירה הקיים בשלוש הפרשות שבתיק, והחומר שלגביו הוצא חיסיון מצוי ברובו בפריפריה של הרלוונטיות לאישומים. משכך, בהתאם לאמות המידה שנקבעו בפסיקה, אין הצדקה להסרת החיסיון.

8. בהתייחס לעתירת נאשם 1, נראה כי בחלק מהמקרים הנכללים בעתירה, טענותיו של הנאשם מבוססות על הערכות וספקולציות שגויות בנוגע לתוכנו של החומר החסוי, ועל ניסיון לשכנע, על בסיס שגוי זה, כי חומר זה דרוש לו להגנתו.

9. בהתייחס לנטען בסעיף 12 לעתירת נאשם 1, תבהיר המאשימה כי אין יסוד לטענתו לפיה יש במועד הוצאת תעודות החיסיון בתיק דנן כדי להשפיע על החלטתו של בית המשפט הנכבד בעתירה לגילוי ראייה. לעניין זה הפנה נאשם 1 להחלטה בבש"פ 2782/08 **אבו סביח נ' מדינת ישראל** (7.4.2008), אלא שזו ניתנה בנסיבות שונות לחלוטין מעניינו. באותו מקרה תעודת החיסיון הוצאה בשעה שכבר החלו דיוני ההוכחות בתיק. בכל הנוגע להוצאת תעודת החיסיון במועד זה צוין כי "השיקול העיקרי הינו השאלה **האם נפגעה הגנתו של הנאשם** כתוצאה מהתקלה והאיחור בהוצאתה של תעודת החיסיון". כפי שיתואר להלן, בנסיבות המקרה דנן, אין כל מקום לטענה שכזו, וממילא לא הועלתה כל טענה קונקרטית בעניין בעתירת נאשם 1.
10. כתב האישום בתיק דנן הוגש ביום 28.1.2020. בד בבד הוגשה בקשה להארכת מועד להשלמת הוצאת תעודות החיסיון, אשר התקבלה בהחלטת בית המשפט הנכבד מיום 1.3.2020.
11. תעודת החיסיון שנחתמה ע"י הממונה על החסיונות במשרד לביטחון פנים ותעודת החיסיון שנחתמה ע"י שר האוצר הועמדו לעיון ההגנה החל ביום 1.3.2020, דהיינו כחודש לאחר הגשת כתב האישום, ותעודת החיסיון שנחתמה על-ידי שר הביטחון הועמדה לעיון ההגנה ימים ספורים לאחר מכן, ביום 8.3.2020. בשלב זה טרם התקיים דיון ראשון בתיק; הדיון הראשון בתיק התקיים רק בחלוף כחודשיים, ביום 24.5.2020.
12. בנסיבות אלה, ממילא לא היה בפרק הזמן הקצר שחלף מעת הגשת כתב האישום ועד שנמסרו לידי הנאשם תעודות החיסיון, כדי לפגוע בצורה כלשהי בהגנתו של הנאשם. אם כן, אין כל יסוד לטענת הנאשם לפיה יש במועד הוצאת תעודות החיסיון בתיק זה כדי להשפיע על אופן הבחינה והאיזון שעל בית המשפט לערוך בנוגע לעתירות לגילוי ראייה חסויה.

פרשת 4000 – סעיף ג(1) לעתירת נאשם 1

סעיף ג(1)א' – "מזכר משיחה של החוקרים עם עד התביעה אילן ישועה"

13. נאשם 1 קובל על כך שממזכר שיחה עם אילן ישועה מיום 8.2.2018 הושמטו ונחסו שמותיהם של חוקרי המשטרה, ששוחחו עם עד התביעה אילן ישועה, וכן נחסה תוכנה של בקשה שהופנתה לישועה על ידי החוקרים. לפי הנטען, אין הצדקה לחיסוי זהותם של חוקרי המשטרה, וחיסיון זה מונע גילוי של הדברים שהוחלפו בינם לבין ישועה בשיחה המתועדת במזכר ובשיחות נוספות. בנוסף, לפי הנטען, מהמזכר עולה כי חוקרי המשטרה ביקשו להפעיל את ישועה כסוכן ובקשת ההפעלה, האופן בו נתבקשה ומהותה הם בגדר מידע קריטי להגנה, ולכן אין הצדקה לחסותם.
14. במענה לטענות אלה תבהיר המאשימה, כי תוכן המזכר האמור הועבר במלואו להגנה, למעט ציון שמו של גורם משטרתי שנכח במפגש עם ישועה, ופרטים ספציפיים שעלו משיחת גורם זה עם ישועה, המתייחסים לשיטות פעולה ואמצעים המשמשים את היחידה החוקרת. שמותיהם של יתר החוקרים שנטלו חלק בשיחה נותרו גלויים.
15. חסיון שמו של הגורם המשטרתי נדרש נוכח תפקידו, וחיסיון הפרטים הנוגעים לאמצעים ושיטות נדרש על מנת שלא לחשוף פרטים שיפגעו ביכולותיה המבצעיות של היחידה החוקרת ויחידות אחרות במשטרה.

16. יצוין, כי בחומר החקירה קיימים חומרים גלויים המתעדים פניות לישועה ולבאי כוחו מטעם גורמים שונים בגופי החקירה. חומרים גלויים אלו מספקים להגנה די מידע על אודות מגעים עם העד, גם בהקשרים הרלוונטיים למזכר החסוי.
17. נוכח העובדה שהחיסיון שהוטל על פרטים במזכר הוא מצומצם וחל אך ורק על פרטים שיש בהם כדי לפגוע פגיעה ממשית ביכולות מבצעיות של גופי החקירה, ונוכח העובדה שהחיסיון אינו פוגע פגיעה ממשית ביכולתו של הנאשם להתגונן, תטען המאשימה כי יש לדחות את בקשת הנאשם לגלות את הראיות החסויות הכלולות במזכר.

סעיף ג(1)ב' – "מזכרים הנוגעים לקשר בין היחידה החוקרת לבין עדי המדינה ניר חפץ ושלמה פילבר"

18. נאשם 1 טוען כי מחמישה מזכרים שונים שהועברו להגנה עולה כי התקיימו מגעים בין עדי המדינה לרשויות החקירה, וכי קיים "צוות מיוחד שתפקידו לעמוד בקשר עם עדי המדינה וזאת מסתמא לשם שמירה על בטחונם של עדי המדינה". לפי הנטען, לאור מרכזיותם של עדי המדינה בהליך, כל מגע בלתי אמצעי איתם עשוי להשפיע על עדותם ולכן אין מקום להטיל חיסיון על זהותם של גורמים שעומדים איתם בקשר.
19. מבקשת נאשם 1 עולה שהוא אינו כופר בצורך החיוני שבהטלת חיסיון על שיטות ואמצעים המשמשים את היחידה החוקרת להבטיח את שלומם של עדי המדינה (סעיף 25 לבקשה). לפיכך, זירת המחלוקת בנושא זה מתמקדת, למעשה, אך ורק בשאלת חיסיון שמותיהם וזהותם של הגורמים העומדים בקשר על העדים בנושאים אלה.
20. כפי שיובהר בהמשך הדברים, מתוך חמשת המזכרים שצוינו בבקשת נאשם 1, רק באחד (מזכר מיום 13.11.2019, נספח 6 לבקשה) הוטל חיסיון על שמו של גורם שעמד בקשר עם עדי מדינה. ביתר המזכרים, שחלקם הארי ממילא הועבר לידי ההגנה, החיסיון קשור בשיטות ואמצעים הקשורים לאבטחת העדים וביטחונם שלגביהם, כאמור, נאשם 1 אינו חולק על הצורך בחיסיון.
21. במזכרים מהימים 9.5.2018 (נספח 6 לבקשה); 11.7.2018 (נספח 6 לבקשה); 12.3.2018 (נספח 6 לבקשה); ו-17.12.2019 (נספח 5 לבקשה) – נחסו פרטים העוסקים בשיטות ואמצעים שהופעלו על ידי המשטרה לצורך אבטחת העדים ואין בהם כדי לסייע להגנת הנאשם.
22. ביחס למזכר מיום 13.11.2019 (נספח 6 לבקשה) - המזכר כולו הועבר להגנה, למעט שמו של הגורם איתו עמד העד חפץ בקשר, נוכח תפקידו של גורם זה והצורך לשמור על חיסיון זהותו.
23. גם בגדרי בקשה זו, כפי שנעשה במסגרת הבקשה שהגיש לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"), מעלה נאשם 1 טענות בדבר חומר חקירה שהוסתר ממנו. כך, בסעיף 27 לבקשה טוען נאשם 1 כי "קיים חשד" שמלבד המזכרים המצויינים לעיל קיים "גוף ראיות נכבד שהוסתר, הכולל מגעים של עדי המדינה עם אותו צוות מיוחד". טענה זו מתייחסת לחומר שלפי חשדו של נאשם 1 קיים בידי המאשימה מעבר לזכ"דים שצוינו בסעיף זה לבקשה.

24. טענה זו נטענה בעלמא. נאשם 1 לא פירט על מה מבוסס חשד זה וכיצד התעורר אלא הסתפק בהעלאת טענה כללית, בעלת אופי קונספירטיבי, על אודות מגעים עם עדי המדינה שהוסתרו ממנו. ממילא, מקומה של טענה זאת אינו בגדר עתירה לגילוי ראיה חסויה, שמטיבה אמורה להתייחס לראיות הקיימות בתעודת החיסיון, ולתקוף את שיקול הדעת שבבסיס החיסיון; עתירה לגילוי ראיה אינה אמורה להתייחס לטענות בנוגע לראיות שלא נכללות בחומר, וממילא אף אינן כלולות בתעודת החיסיון.

25. המאשימה תשוב ותבהיר, אפוא, כי טענת הנאשם בדבר ניסיונות הסתרה של המאשימה הוא מקומם וחסר בסיס. מעבר לכך, תפנה המאשימה לתגובה שהוגשה מטעמה לבקשות לפי סעיף 74 לחסד"פ.

26. כבכל תיק בו קיימת רגישות מיוחדת הנוגעת לעדים מסוימים בתיק, ובמיוחד בהקשרים של אבטחה ושמירה על שלום העדים, היחידות החוקרות מקיימות קשר שוטף עם עדים אלה, גם לאחר העברת החומר לפרקליטות ולאחר הגשת כתב האישום. קשר כזה הוא טכני בעיקרו ואינו רלוונטי לאישום ולפיכך, הוא אינו בגדר חומר חקירה. כפי שהובהר בתגובתה של המאשימה לבקשות לפי סעיף 74 לחסד"פ, ככל שבמסגרת קשר שוטף זה עולים נושאים מהותיים, הם מתועדים, וככל שהם רלוונטיים, הם מועברים לעיון ההגנה.

סעיף ג(1)ג' – "מזכר הנוגע למקור מודיעיני שהעלה חשדות לפיהם חלק נכבד מעדי התביעה מעורבים בקשר פלילי שונה מזה המתואר בכתב האישום, בו הוסתר שם המקור"

27. בסעיף 29 לבקשה עותר נאשם 1 לגלות את זהותו של מקור מודיעיני שמסר את הידיעה המופיעה בנספח 7 לבקשה. לפי הטענה, יש לחשוף את זהות המקור משום שהידיעה מציפה הסברים אחרים, שאינם קשורים לחשדות בתיק 4000, לקשר שבין משרד התקשורת לבזק. כן נטען, כי יש לחשוף את זהות המקור משום שהוא פנה מיוזמתו לרשויות ואין כל חשש ממשי לשלומו, וכן משום שגילוי זהותו יאפשר חקירה שלו עצמו בבית המשפט וחקירה אפקטיבית יותר של עדי תביעה אחרים.

28. המאשימה תבהיר, כי החיסיון הנוגע למסמך זה, אינו מתייחס לשם המקור, שכן זה לא נמסר במסגרת הפניה שהינה פניה אנונימית, אלא לפרטים מזהים אחרים שנכללו בפניה. מעבר לפרטים מזהים אלה **המזכר כולו גלוי ונמסר לעיון ההגנה**, ובגדרו ביקש המקור שלא לפרסם את פנייתו (ראו שורה 4 לנספח 7 המצורף לבקשה).

29. חרף בקשה זו, החליטה המאשימה להעביר את המזכר במלואו, תוך הטלת חיסיון על פרטי שיכולים לחשוף את המקור, בהתאם לבקשתו שצוינה בגוף הפניה. זאת, מן הטעם שגילוי פרטיו של המקור עלולה להביא לפגיעה ביכולות מבצעיות של גופי האיסוף הפועלים במסגרת היחידות החוקרות.

30. החיסיון על פרטים מזהים של המקור אינו פוגע כהוא זה בהגנתו של נאשם 1. הפניה כוללת, המלצה לחקור שורה של עדים ששמותיהם מנויים במסמך וגלויים להגנה. ככל שנאשם 1 מעוניין לברר פרטים בנוגע לתלונה, פתוחה לו הדרך לחקור את העדים המנויים בה, שחלק לא מבוטל מהם הם ממילא עדי תביעה.

31. סיכומו של דבר, נוכח האינטרס הציבורי שבחיסיון פרטים מזהים של מקורות, ונוכח היעדר פגיעה ממשית הגנת הנאשם כתוצאה מחיסיון זה, יש לדחות את בקשת הנאשם גם בנושא זה.

סעיף ג(1)ד' – "בקשה שהוגשה לבית המשפט המחוזי מרכז בעניין האזנות סתר שנערכו לשלמה פילבר, ואשר ניתנה בה החלטה המתירה לעשות שימוש בתמלילים מחמת היותם רלוונטיים לפרשה"

32. סעיפים 32-37 לבקשה מתייחסים למזכר משטרתי שכותרתו "שיחות עם עיתונאים" (נספח 8 לבקשה). במזכר צוין, כי במסגרת האזנת סתר לשלמה פילבר עלו מספר שיחות עם עיתונאים בהמשכו של המזכר מופיע חלק שנחסה, ולאחר מכן מובאים פרטיהן של שתי שיחות: שיחה מס' 247 ושיחה מס' 280.

33. כעולה מן המזכר עצמו ולפי המידע שנמסר מטעם היחידה שתי שיחות אלה שנקלטו, כאמור, בהאזנת סתר לעד המדינה שלמה פילבר, והן בלבד, הובאו להכרעתו של בית המשפט המחוזי בשל החשש לקיומו של חיסיון עיתונאי. על גבי המזכר מצויה החלטתו של בית המשפט המחוזי, שהתיר לעשות שימוש בשיחות מושא הבקשה, למרות שמדובר בשיחות עם עיתונאים. החלטת בית המשפט מתייחסת, אפוא, לשיחות אלה בלבד ולא לשיחות נוספות אחרות, כפי שטוען נאשם 1. **לא למותר לציין שהשיחות שסווגו כרלוונטיות ואושרו לשימוש על ידי בית המשפט, נמסרו לעיון ההגנה כחלק מחומר החקירה בתיק.**

34. אשר לחלק שבמזכר שנחסה, ראוי להדגיש כי בניגוד להנחתו השגויה של נאשם 1, אין מדובר בשיחות נוספות שהוצגו לבית המשפט ולא הועברו להגנה. בחלק שנחסה מוזכרת שיחה לא רלוונטית, שסעיף 74 לחסד"פ כלל לא חל עליה ושלא הוצגה בפני בית המשפט. עוד נחסה תיעוד שיטות ואמצעים של היחידה החוקרת. מכאן, שבניגוד לנטען, אין במידע שנחסה כל תועלת להגנה.

35. אשר לשתי השיחות שהובאו להחלטת בית המשפט המחוזי והועברו להגנה, יש להבהיר כי איתור השמות בוצע על ידי היחידה החוקרת לאור החשש שמדובר בשיחות החוסות תחת חיסיון עיתונאי, ועל מנת לוודא כי אכן מדובר בשיחה עם עיתונאים, טרם הפניה לבית המשפט המחוזי. עם זאת, לתיק החקירה לא נאסף המידע על אודות שמות העיתונאים, וממילא מידע זה לא נכלל בחומר החקירה שהועבר למאשימה ולהגנה.

36. החלטת בית המשפט המחוזי שהתירה את השימוש בשיחות מתייחסת **לתוכן בלבד ולא לשמות העיתונאים**. לאור העובדה שבית המשפט המחוזי לא התיר לחשוף את שמותיהם של העיתונאים, לא ניתן למסור נתון זה להגנה. לעמדת המאשימה, בנסיבות אלה, השלב הנכון לדון בסוגיית חשיפת שמותיהם של העיתונאים וברלוונטיות של נתון זה לתיק הוא בעת מתן עדותו של פילבר בהליך העיקרי.

37. גם טענת הנאשם לפיה עומדת להגנה זכות לקבל לידיה את כל האזנות הסתר שבוצעו לפילבר סותרת את ההלכות בעניין, ולא בכדי היא אינה נתמכת באסמכתא כלשהי. מעבר לנדרש, תזכיר המאשימה כי לפי פסיקת בית המשפט העליון חומרים שנקלטו בהאזנות סתר מסווגים על פי קטגוריות: חומר שנאסף באקראי ואין לו כל קשר לאישומים - סעיף 74 לחסד"פ כלל אינו חל עליו. חומר שנאסף ונרשם על ידי הרשות החוקרת והנגיעה שלו לכתב האישום היא רחוקה – אינה הופכת אותו ל"חומר חקירה", אך תמציתו תוזכר במסגרת "רשימת כל החומר". רק שיחות שנמצאו רלוונטיות לאישום – תסווגנה כ"חומר חקירה" ותועברנה ככאלה לעיונו של הנאשם. בוודאי שאסור למסור לנאשם את כלל תוצרי האזנות הסתר, כבקשתו של העותר (וראו בש"פ 2043/05 מ"י נ' זאבי פ"ד ס(2) 446 (2005); בש"פ 6071/17

מ"י נ' פישר (לא פורסם, 27.82017) בפסקה 16). בית המשפט העליון הוסיף והבהיר, כי אין מנוס מכך שבית המשפט והנאשם יתנו אמון בגורמי החקירה והפרקליטות, שחזקה עליהם שיבצעו את המיון והסיווג כהלכה וביושר. דברים אלה יפים גם לענייננו.

סעיף ג(1)ה' – "הקלטת השיחות שניהל עד המדינה ניר חפץ עם המדובב"

38. בסעיפים 38-43 מבקש נאשם 1 לגלות שורות שהושחרו מתוך "יומן עמדת קליטה לרישום אירועים" ומתייחסות לשיחה בין חפץ למדובב וכן לגלות את הקטעים המקבילים בהקלטת השיחה ובתמלול שלה (ברוקד 1835, תמלול מיום 24.2.18, דיסק 1077-G-18) שאף הם נחסו. בהקשר זה טוען הנאשם, כי תנאי המעצר החריגים של חפץ הם רלוונטיים להליך משום שהם מוכיחים התנהלות פסולה של הרשויות, ואין מקום לחסות חלקים מהשיחה המתייחסים אליהם.

39. המאשימה תבהיר, כי החלק הארי של פעולת חקירה זו – שיחת חפץ עם מדובב – הועמד לעיון ההגנה. מתיעוד הפעולה נחסו מקטעים קצרים ונקודתיים בלבד, משום שהם מתייחסים לפרטים מזהים של המדובב, ולפרטים שיש בהם כדי לחשוף אמצעים ושיטות של היחידה החוקרת כפי שצוין בנימוקים לחיסיון. המקטעים שנחסו כלל אינם עוסקים בתנאי מעצרו של חפץ והם אינם רלוונטיים כלל להוכחת טענה ההגנה שלו בעניין זה (או לטענות ההגנה שלו בכלל). לפיכך, דין בקשתו של נאשם 1 בסעיף זה להידחות.

40. זוהי דוגמה אחת מיני רבות לאופן שבו מעלה הנאשם טענות לא מבוססות כאילו היו עובדות מוכחות של ממש, בכל הנוגע לתנאי מעצרו של חפץ, הסיבה לתנאי מעצר אלה והתנהלות פסולה (לפי הנטען) של הרשויות. המאשימה חולקת על תיאור זה של ההשתלשלות העובדתית ובעניין זה תשוב ותבהיר, כי הראיות שתוצגנה לבית המשפט הנכבד בפרשת התביעה יצביעו, כי תנאי המעצר של עד המדינה לא היו חריגים, ולא נועדו, כפי הנטען, לשבור את רוחו על מנת להפוך אותו לעד מדינה. המאשימה דוחה בעניין זה את הרמיזה העולה מבקשת נאשם 1 ביחס ל"מקורות המופלאה" בכל הנוגע למיקום המקטע המושחר ברצף השיחה.

פרשת 2000 – סעיף ג(2) לעתירת נאשם 1 ועתירת נאשם 4

מסמכים המנויים בנספח ה' לתעודת החיסיון וטבלת "חומר חקירה אחר – לסנגוריה" הנלווית

לו

41. עתירת נאשם 1 התייחסה למסמכים המסומנים 11-18 בנספח ה' וטבלה "חומר חקירה אחר- לסנגוריה" הנלווית לנספח זה (סעיפים ג(2)א, ג(2)ב וסעיף 166 לעתירת נאשם 1). עתירת נאשם 4 התייחסה אף היא למסמכים אלה, כמו גם למסמכים המסומנים 7-10 בנספח זה. על כן, תתייחס כעת המאשימה במרוכז לבקשות אלה.

42. בפתח הדברים תבהיר המאשימה כי החיסיון שהוטל בנוגע למסמכים שהתבקשו מנספח ה' הינו לצורך הגנה על שלומו של אדם וכן בעילה של שיטות ואמצעים.

43. המאשימה תתייחס כעת באופן ממוקד לבקשות באשר למסמכים:

מסמכים שסומנו 14-18 (סעיף ג(2)א' לעתירת נאשם 1 וסעיפים 1 ו-12-14 לעתירת נאשם 4)

44. רובה של עתירת נאשם 1 בעניין זה הינה חזרה מלאה על שנכתב בבקשת חומרי החקירה לפי סעיף 74 לחסד"פ. סעיפים 52 עד 91 לעתירה זהים למעשה לסעיפים 159 עד 196 בבקשה לקבלת חומרי חקירה. סעיפים אלה הוקדשו להעלאת שורה של טענות, בהן טענות בנוגע לאישור היועץ המשפטי לממשלה לביצוע הבדיקות בתיק ובאשר להיקף תחולתו של צו חיפוש בנוגע לטלפון של הרו. ברי כי מקומן של טענות אלה אינו בעתירה לגילוי ראיה חסויה, וחלקן אף אינן מהוות בקשות לחומרי חקירה אלא טענות שמקומן להישמע בשלבים אחרים בהליך.
45. הלכה למעשה, מבין הסעיפים האמורים, רק בסעיפים 57-58 לעתירה התייחס נאשם 1 לחומרים החסויים המבוקשים. בהתאם לכך, תתייחס המאשימה במסגרת זו לבקשות הנוגעות לחומרים החסויים בלבד. מענה מפורט לבקשה לחומרי חקירה הוגש בנפרד, ורק עובדות ממוקדות שתוארו שם יובאו כאן למען בהירות התמורה.
46. במסגרת סעיפים 57-58 לעתירה נטען כי מסמכים 14-18, לגביהם נמסרה פרפרזה, נחוצים לנאשם 1 מאחר שיש בהם כדי להסביר כיצד ידעו חוקרי המשטרה שעליהם לחפש את ההקלטות בהעתק התוכן של הטלפון הנייד של הרו. נטען, כי מדובר במידע שעומד בשורש פתיחת החקירה נגד נאשם 1 אולם האינפורמציה לגביו חלקית וסתומה ולא ברור אם מדובר במידע פנימי שהתקבל למשל מחוקר משטרה או שמא במידע חיצוני.
47. דא עקא, כפי שעולה מהפרפרזה בבירור, לא מדובר במידע פנימי, שכן צוין במפורש כי רק בסוף חודש פברואר 2016 נודע לראשונה לרשויות האכיפה על כך שבטלפון של הרו שנתפס בתיק החקירה נגדו קיימות ההקלטות המתעדות פגישות בין הנאשמים 1 ו-4. אם כן, במועד זה התקבל המידע לראשונה אצל רשויות האכיפה, ולפיכך אין ממש בטעם המרכזי שעמד בבסיס בקשת נאשם 1 להסרת החיסיון מעל מסמכים אלה.
48. כאמור, גם נאשם 4 עתר להסרת החיסיון מעל מסמכים אלה במסגרת סעיפים 12-14 לעתירתו. לטענתו, בהיות השיחות המוקלטות ראייה מרכזית כנגד הנאשמים 1 ו-4 בתיק 2000 (להלן: "ההקלטות"), כלל המידע הנוגע לנסיבות איתורן ותפיסתם חיוני להגנת נאשם 4, ולכל הפחות עשוי להועיל לה וזאת במיוחד מקום בו נסיבות התפיסה, על-פי נאשם 4, נראות על פניהן מורכבות ויוצאות דופן.
49. לעניין זה תציין המאשימה כי הפרפרזה שנמסרה בתעודת החיסיון רחבה ומשקפת את האמור במסמכים החסויים. בהתייחס לנטען על ידי נאשם 4, המאשימה מסכימה כי ההקלטות הן ראיה חשובה בתיק; אולם זהות המקור שהפנה את תשומת לב רשויות האכיפה לקיומן אינה מעלה ואינה מורידה בנוגע לקבילותן או למשמעות תוכן הנאמר בהן. על כל פנים, המאשימה פעלה באופן שקול ומדוד ובמטרה לפרוס בפני ההגנה מידע רחב ומלא ככל הניתן, בכפוף לאינטרסים חיוניים שיש להגן עליהם, בדמות הגנה על זהות מקור המידע. שילוב כלל המידע שנמסר להגנה, בין בתעודת החיסיון ובין בחומרי החקירה, מספק תמונה רחבה באשר לנסיבות תפיסתן של הקלטות השיחות בין נאשם 4 לנאשם 1, ולא בכדי ההגנה לא הצביעה על חוסר קונקרטי בנושא.
- (א) כך, ידוע להגנה כי בדצמבר 2015 נפתחה חקירה גלויה נגד ארי הרו, בפרשה המכונה "3H גלובל", שהינו תיק חקירה נפרד ובו חשדות שאינם נוגע לתיק דנן, וכי במסגרת חקירת 3H

גלובל נתפסו חומרי מחשב ומדיה שונים, בהם מכשיר טלפון נייד של הרו, ובוצעה העתקה שלהם על-ידי חוקר מחשב מיומן.

(ב) מהפרפרזה שנמסרה להגנה בנוגע למסמכים 14-18, ידוע להגנה כי בשלהי חודש פברואר 2016, קיבלו רשויות האכיפה מידע על אודות שתי הקלטות המצויות במכשיר הטלפון של ארי הרו שנתפס על ידי המשטרה במסגרת חקירת 3H גלובל - הקלטות, שבהן מתועדות פגישות שהתקיימו בדצמבר 2014 בין נאשם 1 לבין נאשם 4. כאמור בפרפרזה, במועד זה התקבל המידע לראשונה אצל רשויות האכיפה, שלא ידעו על הקלטות עד שקיבלו את המידע האמור.

(ג) בעקבות קבלת המידע האמור, ובאישור היועץ המשפטי לממשלה, הגישה משטרת ישראל ביום 13.3.2016, בקשה לבית משפט השלום בראשון-לציון למתן **צו הרחבה** לצורך הפרשה שמכונה "2000", בנוגע למכשיר הטלפון הנייד, שהעתק תוכנו כאמור כבר היה מצוי בידי המשטרה, כך שיותר לה "להאזין ולתמלל שיחות אודיו וכל דבר אחר הקשור לחקירה מתוך העתק הטל"ס שברשותנו".

(ד) בעקבות הוצאת הצו, אותרו ההקלטות במכשיר הטלפון של ארי הרו ותומללו. הנה כי כן, בניגוד לתמונה שמבקשים הנאשמים לצייר בעתירה לגילוי ראיה, הרי שהלכה למעשה המאשימה מסרה חומרים רבים, פעלה בשיקול דעת ומסרה מידע רב ככל שניתן היה למסור, כך שיש בפני ההגנה תמונה רחבה באשר לנסיבות איתור הקלטות, ופרט המידע היחיד שמצוי תחת חיסיון הינו זהות מוסר המידע.

50. כפי שצוין בתגובת המאשימה לבקשה לחומרי חקירה, המגעים להסכם עד מדינה עם הרו החלו ביולי 2016. אין באמור בפרפרזות כדי לשנות מכך.

51. בנסיבות אלו, ובהינתן התמונה הרחבה הקיימת בידי ההגנה בעניין זה, המאשימה סבורה שהאיזון שנערך הוא ראוי וכי הצורך בגילוי הראיה אינו עולה על האינטרס המוגן בתעודת החיסיון.

מסמכים שסומנו 12-13 (סעיף 51 ו-116 לעתירת נאשם 1 וסעיפים 1 ו-8-11 לנאשם 4)

52. בהתייחס למסמכים שסומנו 12-13, מדובר בחומר החסוי במלואו. לצד זאת, על מנת להפיג את חששם של הנאשמים, יצוין כי מדובר במסמכים מהשנים 2007 עד ראשית 2009, שאינם נוגעים לאישום בפרשת 2000.

מסמך שסומן 11 (סעיף ג(2)ב' לעתירת נאשם 1 וסעיפים 1 ו-8-11 לעתירת נאשם 4)

53. בעתירת נאשם 1 נטען כי מהפרפרזה שנמסרה בנוגע למסמך המסומן 11 עולה, כי מדובר בפעולת חקירה שבוצעה על-ידי רפ"ק אבי רוטנברג במסגרת חקירת פרשת 2000. לעניין זה העלה נאשם 1 בעתירתו טענות בדבר ניגוד עניינים בו היה מצוי רוטנברג במועד ביצוע פעולה זו, וטען להשפעה של ניגוד עניינים זה על האופן בו נוהלה החקירה בתיק דנן. עוד נטען, כי תוכן הידיעה הינו בעל חשיבות רבה לבירור מהימנותו של הרו.

54. נאשם 4 עתר אף הוא לגלות את המסמך המסומן 11, וכלל מסמך זה בקבוצת המסמכים אשר לטענתו נוגעים למגעים או למשא ומתן לקראת כריתת הסכם עד מדינה ביולי 2017.

55. להלן התייחסותה המאוחדת של המאשימה לטענות הנאשמים בנוגע למסמך זה:

56. למיטב הידוע למאשימה, רפ"ק רוטנברג סיים את תפקידו ביחידה שחקרה את הפרשות מושאי כתב האישום עוד בחודש יוני 2016, בעוד שהחקירה בתיקים אלה החלה לאחר מכן. מכאן מובן כי רפ"ק רוטנברג לא ביצע פעולות חקירה בתיקים המכונים 1000-2000.
57. אמנם, הליכי בדיקה ממוקדים בעניינו של ראש הממשלה, כמו למשל איתור הקלטות מושא תיק 2000, התקיימו בשלב מוקדם יותר, אך כפי שעולה מחומרי החקירה שנמסרו להגנה, רפ"ק רוטנברג לא נטל בהם חלק.
58. הפעולה היחידה של רפ"ק רוטנברג אשר יש לה נגיעה לתיק דנן, מאחר שהיא קשורה לעד המדינה ארי הרו, הינה במסמך המסומן 11 בנספח "חומר חקירה אחר – לסגוריה", מושא הבקשה דנן. כפי שעולה מהאמור בתעודת החיסיון, רפ"ק רוטנברג לקח חלק בפגישה עם מקור מודיעיני במהלכה מסר המקור את הדברים המתוארים בתעודת החיסיון.
59. יובהר כי אין מדובר בפגישה עם הרו עצמו והמזכר אינו מהווה חלק מהמגעים שהתקיימו עם הרו לקראת הסכם עד מדינה.
60. עוד יובהר, כי בניגוד לנטען בעתירה, הפגישה מושא המזכר של רפ"ק רוטנברג עסקה במספר נושאים אשר אינם רלוונטיים לתיק דנן, והתוכן היחיד שהינו בעל רלוונטיות נמסר להגנה במסגרת הפרפרזה. אם כן, נושא זה עלה רק כאחד מבין מספר נושאים במסגרת הפגישה האמורה.
61. על יסוד כל המתואר לעיל, יוצא כי אין יסוד לטענת נאשם 1 בדבר מעורבותו של רפ"ק רוטנברג, ובנסיבות שתוארו לעיל שאלת קיומו או היעדרו של ניגוד עניינים בכל הנוגע לרפ"ק רוטנברג כלל אינה מתעוררת.

מסמך שסומן 10 (סעיפים 1 ו-8-11 לעתירת נאשם 4)

62. המסמך שסומן 10 הינו חומר החסוי במלואו, למעט פרפרזה שנמסרה להגנה. נציין כי יתר האמור במסמך החסוי אינו רלוונטי לאישומים בתיק דנן.

מסמכים שסומנו 8-9 (סעיפים 1 ו-8-11 לעתירת נאשם 4)

63. המסמכים שסומנו 8-9 הינם חומר החסוי במלואו, למעט פרפרזה שנמסרה להגנה, ולא ניתן למסור מידע נוסף.

מסמך שסומן 7 (סעיף 51 לעתירת נאשם 1 וסעיפים 1 ו-8-11 לעתירת נאשם 4)

64. המסמך שסומן 7 הינו חומר החסוי במלואו, והמאשימה לא תוכל למסור מעבר לכך לשם שמירה על עילות החיסיון.

נימוקי בקשות לצווי האזנות סתר לנתן אשל (סעיף 1.ג. וסעיפים 1 ו-15-17 לעתירת

נאשם 4)

65. נאשם 4 עתר לגלות את התוכן שנחסה בסעיף 7 לבקשה לצו האזנות סתר לנתן אשל מיום 6.3.2017, שכותרתו "קבלת שוחד (מכח דיני השותפות) בעניין ישראל היום", ואת התוכן שנחסה בסעיף 7 שכותרתו "קבלת שוחד (מכח דיני השותפות) בעניין ערוץ 10", וזאת, לפי הנטען, לצורך ביסוס טענת הגנה מן הצדק (סעיף 17 לעתירת נאשם 4). ראשית, כנטען

- באריכות בתגובה לבקשות לפי סעיף 74 לחסד"פ, בקשה לעיין בחומרים נוספים לצורך טענה להגנה מן הצדק אמורה להידון במסגרת הדיון בטענה זו עצמה. יתר על כן, העתירה לגילוי הראיה מתייחסת לנימוקיה של האזנת סתר, שתוצריה מצויים בשולי השוליים של הרלוונטיות לאישום בפרשת 1000, שנאשם 4 אינו מואשם בו. נראה אפוא מראש, שאין מקום להיענות לעתירה בהקשר זה. מעבר לנדרש תוסיף המאשימה, כדלקמן.
66. ראשית, כפי שניתן להתרשם מעיון בתוכן הבקשה לצו (שצורף כנספח לעתירת נאשם 4), עיקר התוכן שמופיע תחת שתי הכותרות שלעיל, נמסר להגנה.
67. שנית, המידע שנחסה בסעיף 7ב(2) ו-7ב(4) **רישא**, נחסה בהתאם לחיסיון שהוטל על ידיעות מודיעיניות בתעודת החיסיון של המשרד לביטחון פנים; ואילו המידע שנחסה בסעיף 7ב(4) **סיפא** עניינו בחשדות שאינם קשורים לתיק, ועל כן אין להם כשלעצמם רלוונטיות לכתב האישום. יתר על כן, קיים אינטרס ציבורי שלא לגלות חשדות המצויים בידי המשטרה שאינם קשורים לתיק ולא בשלו לכדי חקירה גלויה, וכן אינטרס ציבורי שלא לגלות את דרכי פעולתן של רשויות החקירה לבחינת חשדות שונים.
68. אשר לסעיף 7ג לבקשה לצו: המידע שנחסה בסעיף 7(4) נחסה בהתאם לחיסיון שהוטל על הידיעות בעניין.

כלל האישומים – ידיעות מודיעיניות המוזכרות בעתירת נאשם 1

69. במסגרת עתירתו, ביקש נאשם 1 לקבל לידו פרפרזות בנוגע למספר ידיעות שנחסו במלואן במסגרת תעודת החיסיון של המשרד לביטחון פנים.
70. בפתח הדברים יצוין כי תוכן של ידיעות אלה נחסה לצורך הגנה על שלומו של אדם ועל שיטות ואמצעים.
71. להלן התייחסות פרטנית של המאשימה לידיעות שצוינו בעתירת נאשם 1:
- א. אשר לידיעה מס' 18-0103-718 (ידיעה 6 בנספח א' לתעודת החיסיון, המוזכרת בפס' 48, 51 ו-116 לעתירת נאשם 1) – ידיעה זו נחסתה לצורך הגנה על זהות המקור ואין עילה למסור אותה לידי ההגנה בהתאם לקריטריונים הקבועים בסעיף 74(א)(2) לחסד"פ.
- ב. אשר לידיעה מס' 17-0074-392 (ידיעה 19 בנספח ג' לתעודת החיסיון, פס' 116 לעתירת נאשם 1) – בתעודת החיסיון נרשם בשגגה כי הוצא חיסיון מלא, אולם בפועל ביחס לידיעה זו נמסרה פרפרזה המופיעה בסעיף 19 לטבלת הידיעות לסנגוריה.
- ג. אשר לידיעה מס' 16-0337-321 (ידיעה 21 בנספח ג' לתעודת החיסיון, פס' 116 לעתירת נאשם 1) – מדובר בידיעה החסויה במלואה והמאשימה לא תוכל למסור מעבר לכך לשם שמירה על עילות החיסיון.
- ד. אשר לאמור בסעיף 116 לעתירה בו ביקש נאשם 1 פרפרזות גם בנוגע ל"ידיעות 7 ו-13--12 לנספח 11" – תבהיר המאשימה כי אין מדובר בידיעות מודיעיניות אלא בחומר חקירה שהוצא לגביו חיסיון, המופיע בנספח ה' לתעודת החיסיון, וההתייחסות בעניינו הובאה לעיל.

ה. אשר לידיעה מס' 17-0046-528 (ידיעה 33 בנספח ג' לתעודת החיסיון, המוזכרת בסעיף ג(2)ד' לעתירת נאשם 1) – המאשימה לא תוכל למסור מעבר לאמור בפרפרזה המצורפת, אשר מכילה את המידע הרלוונטי להגנת הנאשם.

72. במסגרת סעיף 116 לעתירת נאשם 1, התבקשה פרפרזה באשר לתכנים שנחסו במזכר של שלומית לנדס ביום 29.11.2017 בנוגע לפגישה עם מר שאול חורב. גם לעניין זה תבהיר המאשימה כי אין מדובר בידיעה מודיעינית אלא בחומר חקירה שהוצא חיסיון לגבי חלק מתוכנו. עוד יצוין, כי בניגוד לנטען בסעיף 116 לעתירה, מזכר זה אינו מופיע בתעודת החיסיון מטעם המשרד לביטחון פנים. הסעיפים במזכר זה נחסו מכוח תעודת החיסיון של שר הביטחון אשר הוצאה מטעמי ביטחון המדינה בהתאם לסעיף 44 לפקודת הראיות, ומשכך הסמכות העניינית לדון בעתירה בנוגע לגילוי של מידע זה נתונה אך לבית המשפט העליון. אף על פי כן, ולנוכח בקשת נאשם 1, שבה ובחנה המאשימה את החיסיון שהוצא, ומצאה כי ניתן למסור פרפרזה שנוסחה כדלקמן: "שאל חורב ציין את שמותיהם של שני גורמים, שנשארו בתפקידים בעבר, אשר יתכן כי יהיה באפשרותם למסור פרטים נוספים בנושא עליו נשאל".

המותב הדין בעתירה (סעיף ד' לעתירת נאשם 1)

73. בהתאם לסעיף 45(ג) לפקודת הראיות, עתירה לגילוי ראייה חייבת להיות מוגשת למוותב הדין, אך הוא רשאי להותירה אצלו, להעבירה לאחד משופטי ההרכב או להעבירה לשופט דן יחיד אחר.

74. השיקולים והאינטרסים לצורך הכרעה בהקשר זה מושכים לכיוונים מנוגדים. מחד גיסא, החשש שיתגלה בחומר החסוי מידע המפליל את הנאשם – מושך להעברת הדיון למוותב אחר; מאידך גיסא, היעילות ובקיאותו של המותב הדין בחומר הראיות ויכולתו העדיפה להכריע בשאלת חיוניותו של החומר החסוי - מושכים להותרת הדיון אצל המותב הדין בתיק. נראה כי גם הוראת סעיף 46(א1), לפיה " החליט בית המשפט שלא להתיר גילוי של ראייה חסויה, רשאי הוא לשוב ולבחון את החלטתו עם התקדמות הדיון בהליך העיקרי" מושכת אף היא לטובת האפשרות להותיר את הדיון אצל המותב הדין בתיק העיקרי.

75. שופטיו הנכבדים של בית המשפט העליון טרם הכריעו בהקשר זה, ובינתיים נראה כי דעותיהם חלוקות בעניין. כך למשל, כב' השופט הנדל נוטה לברירת מחדל שעניינה העברת דיון שכזה למוותב אחר; כב' השופטת ברק-ארז מתנגדת ל"ברירת מחדל" כלשהי, ומעדיפה בחינתו של כל תיק לגופו ולנסיבותיו [ר' ע"פ 3427/19 **מדינת ישראל נ' פלוני** (21.11.2019) - שתי הדעות הן בגדר "אוביטר"] ואילו כב' השופט עמית קבע כי ברירת המחדל הרצויה היא דיון בפני המותב הדין [בש"פ 6883/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (7.12.2015)].

76. על כל פנים, בנסיבות שלפנינו מתקשה המשיבה לראות הצדקה להעברת הדיון בעתירות לגילוי ראייה למוותב, דן יחיד אחר. ככלל, העברת הדיון למוותב אחר נדרשת, כאשר קיים בחומר החסוי חומר המפליל את הנאשמים; כפי שאמנם קורה הלכה למעשה בתיקים לא מעטים. שונה ענייננו, שבו כמעט לא קיים בחומר החסוי מושא העתירה מידע המפליל מי מן הנאשמים. נוסף לכך, לעולם יש לגזור את ההכרעה בעתירה לגילוי ראייה גם על רקע החומר הגלוי [ר' סעיף 46(א1) לפקודת הראיות]. משמתקיימים אפוא הדיונים לפי סעיף 74 לחסד"פ בפני המותב הדין, אך מתבקש כי גם העתירות לגילוי ראייה תתקיימנה בפניו.

סיכומו של דבר

77. אם כן, המאשימה פעלה בהתאם לאמות המידה הקבועות בדין. כמתואר מעלה, תעודות החיסיון שהוצאו בתיק נוגעות לחומר מצומצם ביותר ביחס למכלול חומר החקירה הקיים בשלוש הפרשות שבתיק, אשר מצוי ברובו בפריפריה של הרלוונטיות לאישומים. בנסיבות אלה תבקש המאשימה לדחות את העתירות לגילוי ראייה.

קרן צבירן-לצטר, עו"ד
סגנית בכירה א'
בפרקליטות מחוז ת"א
(מיסוי וכלכלה)

ד"ר אלון גילדין, עו"ד
ממונה (ראש צוות)
בפרקליטות מחוז ת"א
(מיסוי וכלכלה)

אמיר טבנקין, עו"ד
סגן מנהלת מחלקת ניירות ערך
פרקליטות מחוז ת"א
(מיסוי וכלכלה)

יהודית תירוש, עו"ד
מנהלת מחלקת ניירות ערך
פרקליטות מחוז ת"א
(מיסוי וכלכלה)

הדר ויינשטיין, עו"ד
עוזרת ראשית
בפרקליטות מחוז ת"א
(מיסוי וכלכלה)

אסף עיסוק, עו"ד
סגן
בפרקליטות מחוז ת"א
(מיסוי וכלכלה)

ניצן וולקן, עו"ד
סגנית בכירה א'
בפרקליטות מחוז ת"א
(מיסוי וכלכלה)

היום, י"א חשוון תשפ"א, 29 אוקטובר 2020.